

NOVÝ ROMÁN OD  
AUTORKY BESTSELLERU

Araba neznámy



MIRKA MANÁKOVÁ

*Trpké  
prečítanie*

MARENČIN PT





MIRKA  
MANÁKOVÁ  
**TRPKÉ**  
PRECITNUTIE

MARENČIN PT

*Túto knihu venujem mojej najdrahšej mamičke.*

*Ďakujem za to, že si, ďakujem za tvoju podporu a lásku.*

*Venujem môjmu ockovi, ktorý vždy všetko pokazené opraví.*

*Venujem sestre Lenke. Navždy nás bude spájať pokrvné puto.*

*Venujem skvelej svokre a súčasne babičke.*

*Venujem mojim drahým priateľkám*

*Betke, Lubke, Dáške, Janke, Majke a Dominike.*

*Veľké ĎAKUJEM patrí môjmu manželovi, ktorý ma neustále podporuje.*

*Lúbim ťa, drahý.*

© Mirka Manáková, 2016

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2016

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media

Jazyková úprava Andrea Jurčová

583. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-758-6 (brož.)

ISBN 978-80-8114-758-6 (ePub)

ISBN 978-80-8114-758-6 (PDF)

# 1. kapitola

Emily Darwinová vybehla z rezidencie do záhrady. Prudký dážď jej ošľahal tvár, ale akoby nevnímala, že prší. Iba zdvihla hlavu k tmavým mračnám a zúfalo vykričla. Len tak do vetra, aby uľavila svojej duši. Slzy sa jej miešali s dažďom, túžila len po tom, aby kvapky, čo padali z nebies, z nej zmyli posledný rok života. Prekliaty rok života, stratené dni, týždne, mesiace. Vyplakané nekonečné more slz. Už nevládala plakať. Keby mohla zmeniť svoj život, urobila by to ihneď, no vedela, že je neskoro.

Ako tam tak stála uprostred záhrady, zronená a do nitky premočená, upierala zrak na svoj domov. Ak sa to tak vôbec dalo nazvať. Zazdalo sa jej, že táto úchvatná rezidencia, čo sa pred ňou týči, je len bezduchou make-tou. Ubehol presne rok, odkedy sa dostala do jej pasce. Fascinovaná leskom a prepychom si vtedy myslela, aké šťastie ju postretlo. Nikdy nezabudne na deň, keď prvýkrát prekročila prah týchto dverí. Ani keď spoznala svojho manžela. Šarmantný Anthony, s magicky tmavými očami a vlasmi čiernymi ako uhoľ, ju úplne opantal. V deň, keď ho prvýkrát stretla, vedela, že ho musí mať. Len čo zistila, akým tučným bankovým kontom disponuje, neváhala a využila všetky prostriedky na to, aby si ho získala. Krása a pôvab sa Emily nedali uprieť, a preto u Anthonyho neostala bez povšimnutia. Lichotilo jej, že sa o ňu zaujíma muž vo vysokom postavení, bohatý a významný podnikateľ, ktorý sa poznal s ľuďmi z tej najvyššej vrstvy. Možno to

nebola láska ako hrom, avšak páčil sa jej a nazdávala sa, že to pre šťastný vzťah stačí.

Vtedy ani len netušila, ako veľmi sa mylí a aký trpký život ju s Anthonyom čaká. A teraz, presne po roku ich manželstva, sa triasla v záhrade od zimy a žiaľu nad svojím zničeným životom. V jeseni zvyklo byť v ich kraji daždivo, čo nebolo nič neobvyklé, no dnes chlad prenikal až do jej kostí. Usilovala sa nemyslieť na to, kým klesala na lavičku, ktorú lemovali dokonalo zastrihnuté kríky. Nestalo sa to prvý raz, čo ju Anthony v záchvate zúrivosti vyhodil von.

Zúfalo si vložila tvár do dlaní a plakala. Bolesť v duši sa stupňovala každou minútou, každým úderom srdca, spaľovala ju z vnútra... Neraz si kládla otázky, čím sa previnila, že si toto zaslúžila. Anthony ju nechal trápiť sa, uzímenú a doráňanú, a keď sa upokojil, vždy sa pre ňu vrátil. Ibaže dovtedy Emily nesmela prekročiť prah domu. Musela čakať vonku, kým sám po ňu nepríde. Aj teraz tomu tak bolo. Sedela na lavičke, dívala sa na aleje stromov, ktoré sa tiahli pozdĺž veľkej záhrady, a život sa jej zdal byť suchopárny a prázdny. Želala si byť silnejšia, ako v skutočnosti bola. Už sa takmer zotmelilo, keď postrehla zvuky vetra obtierajúceho sa o konáre stromov, ktoré mu statočne odolávali. Dážď pomaly ustal, no pre zmenu sa do nej navážal vietor. Ešte chvíľu zízala do prázdna a potom s odporom uprela zrak do okien.

Len pred chvíľou sa za dverami tejto rezidencie odohrala ich hrôzostrašná hádka. Zachvela sa a smaragdovozelené oči sa jej zaleskli bolesťou. Nenávidela to tu. Túžila mať normálny život, milujúceho muža a trocha pochopenia. Od svojho despotickeho manžela sa však toho nedočkala. Anthony nebol z tých, ktorí dokážu úprimne milovať, a Emily na to prišla už krátko po svadbe.

Ubehla asi polhodina, počas ktorej sa jej voda dostala všade. Prsty mala skrehnuté, studený vietor sa do nej navážal stále viac, tak zovrela päsťe a povedala si, že to vydrží. Musí to vydržať. Nič iné jej totiž neostávalo. Každou minútou si viac a viac želala vstúpiť do tých odporne škeriaciach sa dverí a zohriať sa. Predsa len, bolo lepšie byť v tom pozlátku, než ostať mokrúť vonku. No mohla riskovať? Raz to urobila a doplatila na to. Anthony sa rozzúrila do nepričetnosti, že ho neposlúchla, a nechal ju v záhrade až do rána. Vtedy mala šťastie, lebo noc bola teplá. Dívala sa na hviezdy a letný vetrik sa jej pohrával s vlasmi. Ak by však mala ostať do rána v záhrade dnes, možno by zomrela na podchladenie. Vydýchla si, keď sa Anthony konečne zjavil vo dverách. Nezomrie teda od chladu a trápenia. Aké šťastie! Jej dokonale stavaný muž sa rozhladol, a keď sa uistil, že neprší, vykročil k nej.

Nemohol predsa zmoknúť, nato sa mal príliš rád. Emily mala srdce až v krku, keď k nej pristúpil. Neodvážila sa pozrieť sa naňho. Bola taká skrehnutá, ubolená a utrápená, že už s ním nevládala ďalej bojovať. Mlčky sedela so sklonenou hlavou a ani sa nepohla. Dlhé vlasy jej padali do tváre a zakrývali slzy na bledých lícach.

Keď sa pred ňou prudko zastavil, trochu sa mykla, no naďalej hľadela do zeme. Bála sa, že všetko, čo povie alebo urobí, v ňom môže vyvolať hnev. Bála sa, že jej znova ublíži. A práve tomu sa chcela vyhnúť. Agresívnemu výbuchu a ďalším fackám. Áno, toto bol jej manžel. Často sa pýtala samej seba, kde je ten milý pozorný muž, ktorý si ju získal svojou galantnosťou? Muž, ktorý ju opantal všetkým, čo sa s ním spájalo? Výzorom, zdvorilosťou a napokon majetkom. Ten bol iba čerešničkou na torte. Tou najlepšou, akú si mohla kedy predstaviť. Anthony Darwin sa dotkol prs-

tami jej brady. Strhla sa pri tom dotyku, lebo ho nečakala. Chladne naňho pozrela. Výraz tváre mala neprítomný, po slzách ani stopa. Nie, neurobí mu tú radosť, aby znova plakala. Anthony jednou rukou držal Emily za bradu a druhou jej odhrnul prameň vlasov z tváre. Bol pokojný a mohla by odprisahať, že na ňu hľadel s ľútosťou.

„Prehnal som to,“ povedal. Mlčala. Vedela, čo bude nasledovať. Ako vždy, začne sa jej ospravedlňovať a bude k nej milý, ale o pár dní urobí to isté. Už prestala veriť, že sa to niekedy zmení. Bolo to stále horšie. „Poď dnu, lebo prechladneš,“ chytil ju za ruku. Bez slova sa postavila a pomaly s ním kráčala k domu. Cítila sa veľmi zle, nohy sa jej podlamovali a vo dverách takmer spadla. Ak by ju Anthony nezachytil, tak by sa zosypala. Bolestne si povzdychla. Zrazu pocítila, ako ju manžel prudko objíma.

„Prosím ťa, odpusť mi,“ nežne ju pohladil po vlasoch. Nevzpierala sa. No trochu sa čudovala, že mu neprekáža, aká je mokrá. Jeho drahá košeľa predsa mohla utrpieť škodu, pokrčiť sa a navlhnúť od jej tela. Anthony bol vždy uhladený a nezniesol jedinú vec, ktorá by to narušila. Preto ju prekvapilo, že mu to zrazu neprekáža. Tváril sa celkom ako milujúci a starostlivý manžel. Dokonca by sa dalo povedať, že mal o ňu vážne obavy. V najbližších dňoch ju začne nosiť na rukách, kupovať kvety, brávať do obchodov a zaliečať sa. Robil to stále potom, čo jej ublížil.

Aby sa zbavil vlastných výčitiek svedomia a aby si to u nej vyžehlil. A ona mu vždy odpustila. Prvý dôvod, prečo mu neustále odpúšťala, bol ten, že verila v jeho premenu. Dúfala, že sa to časom vykryštalizuje a jeho násilné správanie sa viac nebude opakovať. Skutočnosť však bola úplne inde. A ona už strácala nádej, že sa Anthony niekedy zmení. Druhý dôvod bol ten, že sa obávala života v chu-

dobe. Lenže v poslednom čase ju unavoval aj prepych, v ktorom žila. Bola vyčerpaná a frustrovaná, lebo mala pocit, že Anthony jej nedá dýchať. Navyše jej ubližoval, a to psychicky aj fyzicky.

„Bude to v poriadku, však?“ spýtal sa celkom pokojne, nepúšťal svoju ženu z náručia a hladil ju po boľavom líci. Mal Emily vo svojej moci, presne vedel ako na ňu. Jemne sa uškrnul, vošiel si rukou do čiernych vlasov a skúmavo sa na ňu zahľad. Možno to prehnal, no prečo ho musela zasa provokovať? Vari ešte stále nepochopila, kde je jej miesto? Azda nedával dostatočne najavo, že žiadne prejavy vzdoru nerešpektuje? Nenávidel ženské slzy a ešte viac, keď sa mu priečila, keď vzdorovala. No uvedomoval si, že ak nechce, aby sa jeho žena nervovo zrútila alebo aby od neho náhodou neušla, musel zmierniť tempo. Vtlačil jej bozk na čelo, nech sa upokojí. Myslel si, že to pomôže. No Emily sa tak zle ešte necítila. Aj keď už bola vnútri a oheň v kozube zohrieval jej skrehnuté telo, ešte stále sa vo svojom vnútri triasla.

„Je mi zima,“ zašepkala šúchajúc si ramená.

„Choď si ľahnúť, no tak...“ Anthony ju jemne postrčil ku schodom a potom sa bez slova uvelebil do kresla. Zapálil si cigaretu a viac si ju nevšímal. S hrčou v hrdle vystúpila na schody a trasúcimi sa rukami sa chytila zábradlia. Teraz musí vypadnúť do spálne, aby Anthony mal svoj pokoj. Po búrlivej hádke zvykol byť citlivý ešte pár hodín, preto ho nechcela provokovať svojou prítomnosťou. Aj keď sa už upokojil, dal jej najavo, aby odišla. Než dokráčala do spálne, jej telo zachvátila nevysvetliteľná triaška. Vyzliekla si premočenú nočnú košeľu a obliekla si suchú. Potom podišla k veľkému zrkadlu, ktoré trónilo oproti veľkej posteli, a zahľadela sa na seba. Pravé oko zdo-

bila modrina. Povzdychla si, bude ju musieť pár týždňov ukrývať pod slnečnými okuliarmi. Ak sa stalo niečo také ako dnes, že sa Anthony neovládol a fyzicky jej ublížil, na jeho požiadanie musela nosiť slnečné okuliare vždy, keď odišla z domu. A ani sa tomu nebránila. Vysvetľovať známym, ako prišla k modrine, preto nikdy nemusela. Keď si ľahla do postele, ešte chvíľu sa triasla, no potom triašku vystriedalo výrazné teplo. Uvedomila si, že má horúčku, a rozhodla sa v posteli ostať až do rána. Zvinutá do kľbka ležala pod paplónom, no nemohla zaspať. Pevne dúfala, že Anthony za ňou nepríde a ostane spať v obývačke. Už dávno po ňom netúžila.

Všetka vášeň, čo medzi nimi kedysi bola, vyhasla v deň, keď ju prvýkrát zbil. Bolo to asi dva mesiace po svadbe a odvtedy to Anthony robil pravidelne. Vytočila ho každou banalitou a on si jej poslušnosť chcel vy dobyť násilím. Jediné, čo tým dosiahol, bolo to, že sa mu stále viac vzdávala. Vlastne ani netušila, či ho vôbec niekedy skutočne ľúbila.

Vzala si ho hlavne preto, aby mala konečne pohodlný život, po akom dovtedy prahla. Áno, možno bola vypočítavá, v kútiku duše však túžila po láske, takom ospevovanom cite, ktorý nikdy nepoznala. Síce ju Anthony priťahoval, no bolo to prirodzené, keďže vynikal šarmom, aký mal len máloktorý muž. Ibaže nikdy si nebola istá tým, či to, čo k nemu cíti, je láska alebo len vášeň. Myšlienkami sa vrátila do minulosti, síce chudobnej, ale šťastnej. Pichlo ju pri srdci pri tej spomienke. Chcela sa dostať vyššie, odísť od otca alkoholika, pri ktorom mala ledva na živobytie. A preto sa chytila prvej príležitosti. Tú našla práve u Anthonyho. Jedného dňa, keď sa len tak prechádzala po vidieku, zastavilo pri nej vyblýskané auto. Sedel v ňom

Anthony a hľadal istého pána, tak mu Emily vysvetlila, kde dotýčny pán býva. A od toho dňa boli spolu.

Anthony sa jej poďakoval a pozval ju na večeru. Emily neváhala ani sekundu a ponuku od neznámeho muža ihneď prijala. Keď po ňu prišiel a zatrúbil pred skromným domom, v ktorom žila, zahanbene vyšla von. V ten deň otec ležal opitý na stole, strašne sa zaňho hanbila. Potom sa zavesila na Anthonyho a so slzami v očiach mu vysvetlila, aký ťažký život musí žiť. Matka jej už dávno zomrela, žila iba s otcom, ktorého musela živiť.

Tvrdo pracovala a všetko, čo zarobila, otec minul na alkohol. Emily poznala všetky ženské zbrane. Mala dvadsaťtri rokov, štíhle telo a dlhé vlnité gaštanové vlasy. Zaujímalo sa o ňu mnoho mužov, lenže žiaden z nich nebol taký majetný ako Anthony. A preto použila všetok svoj pôvab, aby ho zvidla. Podarilo sa jej to veľmi rýchlo a zanedlho ju požiadal o ruku. Bol príťažlivý, bohatý a pozorný. Čo viac si mohla priať? Priviedol ju do Milfordu a konečne žila svoj sen o dokonalom princovi. Teraz však mala Emily pocit, že sa jej zrútil celý svet, pretože realita bola neúprosná.

Myslela si, že má svojho manžela pevne v hrsti, lenže opak bol pravdou. Anthony si z nej spravil hračku, ktorá splní každé jeho prianie. Práve o to mu išlo, vlastniť Emily. Doprial jej blahobyť, ale vždy jej nezabudol dať pocítiť, že pánom tohto domu je on a že všetko má len vďaka nemu. Emilyin otec zomrel pol roka po svadbe. Našli ho mŕtveho v jeho domčeku, páchol močom a zvratkami. Upil sa k smrti a jej z rodiny neostal nikto. Dom predala a peniaze si odložila. Bolo to v období, keď sa jej začal Anthony hnusiť, a preto mu nepovedala o tom, že otcov dom predala.

Síce bola bohatá, no kontrolu nad peniazmi mal Anthony, preto si povedala, že si ich odloží na svoj tajný

účet a v prípade núdze ich použije. Zaklipkala viečkami, keď ju z mrákot vyrušilo buchnutie dverí. Ešte viac sa posunula na kraj postele. Anthony predsa prišiel. Bez slova si ľahol a otočil sa k nej chrbtom. Ani si nevšimol, že jej telo horí od vysokej horúčky. Po chvíli sa spálňou začalo ozývať jeho spokojné odfukovanie.

## 2. kapitola

Ráno sa Emily zobudila na výraznú vôňu kávy. Pretrela si oči a posadila sa. Tácka s raňajkami bola úhľadne položená na nočnom stolíku. Neveriacky pokrútila hlavou. Anthony a jeho výčitky svedomia, to sa dalo čakať. Potreboval jej predsa nejako včerajši večer vykompenzovať. Trpko si povzdychla a odchlipla si z kávy. Vari sa Anthony nazdával, že iba tak zabudne na včerajši večer? Možno sa rany na tele zahoja, no na duši ostanú navždy. Už ju to prestávalo baviť. Stále ten istý kolotoč. Odrátavala minúty a pomaly prežúvala chrumkavú žemľu. Bola si takmer istá, že čoskoro sem pribehne aj s kvetmi. Len čo si to pomyslela, Anthony vošiel dnu s kyticou červených ruží. Otočila sa mu chrbtom a prevrátila oči.

„Pozri, čo som ti priniesol,“ nedal sa odbiť jej odmeanosťou a postavil sa pred ňu. Emily zacítila vôňu ruží, ktoré jej strkal k nosu. Aké romantické gesto po ťažkej noci! Ani len netušil, že mala horúčku, tak málo si všimol jej pocity, tak málo sa s ňou rozprával. Trápilo ju to. Aj keď si ho vzala spolovice z vypočítavosti, túžila po láske a nehe ako každá iná žena.

„Ďakujem, sú krásne.“ Pomyslela si, že to nikdy žiadne kvety ani dary nevynahradia. Vedela aj to, že k nemu nebude cítiť to, čo by chcela. Bezvýhradnú vášnivú lásku, o akej zvykla čítať iba v románoch. Už dávno sa zmierila s tým, že láska neexistuje. Nikdy ju nemala ani necítila. Anthony sa na ňu spýtavo zahľadel. Nepáčilo sa mu, ako naňho hľadí. Bola chudá a bledá, s fialovou modrinou

pod okom. Nahováral si, že je v tom nevinne. Stalo sa to, lebo ho vyprovokovala. Nemala mu odvrátať.

Keby bola ticho, prestala mu oponovať a poslúchala ho, nikdy by ju neudrel. To si myslel, no v hĺbke svojej duše si uvedomoval, že svoju zlosť nedokáže držať na uzde. Mal potrebu s tou ženou zatriať a prefackať ju. Nezvládal svoje emócie, keď sa mu priecila. Musel Emily nejako uzemniť, potrestať. Áno, to bolo to správne slovo, potrestať. Chcel mať svoju ženu iba pre seba, krásnu, usmievavú a poslušnú. Ibaže Emily sa v poslednej dobe prestávala správať podľa jeho predstáv stále častejšie, a tak faciek pribúdalo. Nie vždy však ostalo len pri fackách. Niekedy dostal takú zlosť, že schytala aj silnejšie údery a kopance, avšak robil to tak, aby neskončila v nemocnici.

Bol si vedomý toho, že ho neopustí, a to ho robilo seba-vedomejším a agresívnejším. Emily predsa nemala kam ísť. Bez neho by bola stratená a on vedel, že si pri ňom zvykla na luxus, ktorý by jej nik iný neposkytol. Anthony si dával veľký pozor na iných mužov. Nemal rád, keď sa s nimi Emily rozprávala, a tak chodil do spoločnosti bez nej. A ak predsa išli spolu, nespúšťal z nej zrak. Musel vedieť o každom jej kroku, slove či konaní. Pyšne ju držal okolo pása a dával okoliu najavo, že patrí iba jemu. Bola krásna ako obrázok a dokonale upravená.

Presne takúto ženu po svojom boku potreboval. Prenádhernú tmavovlásku s vlnitými vlasmi a zelenými očami mu nejeden muž závidel. Žiarlil na každý jeden pohľad a úsmev, ktorý sa Emily ušiel. Niekedy sa mu zdalo, že sa v spoločnosti priveľmi usmieva a flirtuje očami. To ho dokázalo tak vydráždiť, až sa znova hádali. A neostalo len pri tom.

„Ako si sa vyspala?“ sledoval, ako vkladá kvety do vázy.

„Mala som horúčku,“ odvetila Emily s výčitkou v hlase. Jej manžel sa zamračil a s povzdychom sa posadil na posteľ.

„Viem, je to moja vina, prechladla si vonku a ochorela. Odpusť mi, drahá,“ natiahol k nej ruky, ale ona sa ani nepohla. „No tak, poď ku mne.“ Keď začula v jeho hlase podráždený tón, radšej ho poslúchla a sadla si k nemu. Včera večer sa s ním pohádala kvôli nejakej hlúposti, na ktorú si už ani nevedela spomenúť. No odvetu za jej odpor bola viac než drsná. Dnes by ďalšiu bitku nezvládla. Potrebovala konečne žiť bez osočovania a fyzického násillia. Mala toho už plné zuby, no povedala si, že sa pokúsi poslúchať ho. Ak to môže jej manželstvo aspoň trochu zlepšiť, bude to musieť urobiť. Anthony ju pobožkal na čelo a na prst si natočil prameň jej vlasov.

„Dnes mám voľno. Vezmem ťa do obchodu a niečo pekné si kúpiš,“ povedal s úsmevom. Emily nebola nadšená, že dnes nejde do práce, pretože to znamenalo, že s ním strávi celý deň. Anthony bol šéfom firmy, ktorá sa zaoberala výrobou liehovín, a okrem toho vlastnil niekoľko nehnuteľností. Mal pod sebou ľudí, ktorí jeho biznis riadili, takže si voľno mohol vziať podľa potreby. V rámci svojich možností všetok čas venoval svojej žene.

„V poriadku. Kedy pôjdeme?“ Nahovárala si v duchu, že ho nebude provokovať, a dávala si pozor na každé slovo, ktoré vysloví.

„Hneď ako sa naraňajkuješ. Obleč si niečo pekné a...“ prešiel palcom po modrine, ktorá zdobila jej oko, „nezaбудni na okuliare.“ Zdvihol sa a odišiel. Mala chuť mu povedať, že nikam nejde a že chce byť sama. No neodvá-

žila sa oponovať mu. Už dávno prišla na to, ako sa Anthonymu páči, keď ho pokorne poslúcha. Avšak nie vždy to šlo, lebo aj ona bola iba človek plný emócií. Túžila mať vlastný názor a obhajovať si ho, zatiaľ čo on ju učil tomu, aby žiadny názor nemala. Chcel si ju pretvoriť na svoj obraz, na obraz poslušnej manželky. Anthony sa nazdával, že má na to právo, pretože mu patrí. Bol proste taký. Žiarlivý a majetnícky.

Emily sa nechotne obliekla. Priliehavé džínsy a bledomodrý rolák obomkli jej štíhlu postavu. Takto oblečená sa zaiste Anthonymu páčiť nebude, no vonku bolo chladno a ona nemala chuť na sexi kúsky podľa štýlu svojho manžela.

Navyše sa cítila byť chorá. Obávala sa, že jej znova môže stúpnuť teplota. Prečo zase musela robiť to, čo chcel on? Tak veľmi ju to obmedzovalo. Nemala vôbec chuť vyraziť na nákupy, lež podriadila sa mu, aby mala pokoj. Hodila na seba kabát smotanovej farby a nasadila si slnečné okuliare. Čo tam po tom, že vonku bolo zamračené a po slnku ani stopy. Podstatné bolo, že zakryla modrinu. Ešte si rýchlo pretrela pery červeným rúžom, ktorý bol základom jej každodenného líčenia, nasadila na hlavu svoj obľúbený elegantný klobúk a vyšla z izby. Anthony už na ňu čakal v striebornom Jaguari. Keď nastúpila, zamračené si ju premeral, evidentne nespokojný s tým, ako sa obliekla. No nepovedal na to nič a Emily si vydýchla. Cestou obaja mlčali. On šoféroval s chladným výrazom a ani brvou nepohol, zatiaľ čo ona skleslo hľadela z okna.

Zamyslela sa. Už to bolo dávno, čo sa naposledy schuti zasmiala. To dievča, roztopašné a plné chuti do života, bolo kdesi preč. S otcom to mala síce ťažké, ale cítila sa pri ňom slobodná ako vták. Randila s mužmi, chodila do

práce a občas sa možno trápila kvôli otcovi alkoholikovi, no bola sama sebou. Otec jej totiž nikdy neubližoval. Mal svoj svet a o ten jej sa nikdy nestaral. Bola predsa už dospelá a mohla si robiť, čo sa jej zachcelo. Vtedy vyplačávala Anthonymu, ako veľmi pri otcovi trpí. Lenže v skutočnosti ju trápilo iba to, že mala nedostatok finančných prostriedkov a nemohla si dovoliť nadštandardný luxus ani kúpiť každú vymoženosť. A teraz mala všetko, po čom celý život túžila. Úspešného a atraktívneho manžela a tučné bankové konto, ktorým síce nemohla sama disponovať, no to nebola prekážka, keďže jej Anthony kúpil všetko, na čo si len pomyslela. Cena za všetko toto bohatstvo sveta však bola privysoká. Musela sa mu podriaďovať vo všetkom a ak mu nevyhovela, potrestal ju podľa toho, ako to on uznal za vhodné. A ona mu to dovolila. A to si niekedy vravela, že nerozumie ženám, ktoré sa nechajú mlátiť vlastným manželom. Opovrhovala nimi a bola si istá tým, že ona by niečo také nikdy nedopustila. Ach, ako veľmi sa vtedy mýlila! Aká len bola naivná, keď sa domnievala, že jej sa niečo také stať nemôže. Emily privrela oči a snažila sa uvoľniť. V duchu si nahovárala, že ak bude dobrá, už ju viac neudrie. Nemôže takto ďalej fungovať, musí niečo so svojím manželstvom urobiť, lebo nie je šťastná. Nie je? Veru nie.

„Už sme tu,“ oznámil Anthony a vystúpil z auta. Emily si napravila okuliare, znova pretrela pery rúžom a nasledovala svojho muža. Spolu vošli do obchodu, kde rada nakupovala. Anthony žiaril a predavačky sa kvôli nemu išli pretrhnúť. Na ňu sa ani nepozreli, tak veľmi boli fascinované šarmantným tridsiatnikom, ktorý bol oblečený v tom najkvalitnejšom obleku a pútal pozornosť prenikavou mužnou vôňou. Veru, dnes Emily nezachránil ani ten

rúž. Oblečená v džínsoch sa pri ňom akosi strácala, stála v pozadí a prezerala si oblečenie, zatiaľ čo jej drahý manžel úspešne flirtoval rovno pred jej očami. On mohol. Ona nie. Nebolo to fér, no Emily si na to už zvykla.

„Nájdite pre moju manželku niečo pekné,“ povedal zrazu Anthony a predavačky sa akoby prebudili a upreli na Emily prekvapený výraz. Akoby si ani neuvedomovali, že tá žena, ktorá s ním vošla dnu, je jeho manželka. Emily sa pousmiala.

„Ale samozrejme,“ zašvitorila pekná blondínka, ktorá len pred chvíľou s Anthonyom bez hanby flirtovala, a v rozpakoch pristúpila k Emily.

„Čo konkrétne potrebujete?“ spýtala sa a nespúšťala z nej zrak. Emily sa zdalo, že si ju zvláštne premeriava, možno na nej tú predavačku upúťali práve tie tmavé okuliare. Nervózne si napravila klobúk a dúfala, že si žiadna z predavačiek nevšimne jej modrinu. Našťastie, okuliare to istili.

„Čo potrebujem, drahý?“ otočila sa k Anthonymu s úsmevom. Hrala svoju rolu šťastnej manželky dokonale a všetci sa išli popukať od závidosti, akého úžasného muža má po svojom boku. Keby len tušili...

„Možno nejaké spoločenské šaty. Čoskoro pôjdeme na ples,“ poznamenal Anthony a žmurkol na ňu. Prečo nebol stále taký dobrý? Veru, v spoločnosti iných ľudí to bol iný človek. Galantný džentlmen, vždy pozorný k svojej žene.

„My pôjdeme na ples?“ prekvapene zažmurkala. „Nič také si nespomínal, miláčik.“ Predavačky samozrejme celý rozhovor počúvali, koketne sa na Anthonyho usmievali, zatiaľ čo jej sa dostalo iba pohrdavých a závidlivých pohľadov. Keby len tušili, že jej nemajú čo závidieť! Že Anthony

Darwin nie je taký dokonalý, ako sa na prvý pohľad javí, a že je s ním strašne nešťastná!

„Malo to byť prekvapenie,“ povedal. Prekvapenie? Oh, úplne zabudla na to, že jej chce zaplátať rany. „Netešíš sa?“ nadvihol obočie. V očiach sa mu zablyskla výstraha a Emily zbystrila pozornosť. Pripomínala si, že ho nesmie rozčúliť.

„Ale samozrejme, že sa teším, drahý môj!“ usmiala sa. „Chcem tie najkrajšie šaty, aké máte,“ obrátila sa k blondínke. Tá sa len kyslo usmiala a odpochodovala vyberať najluxusnejšie kúsky. Emily ich zopár vyskúšala a napokon sa rozhodla pre najdrahší kúsok v zlatistej farbe. Vyzerala v tom očarujúco.

„Si nádherná,“ zajasal Anthony. Emily sa síce usmievala, no nijako zvlášť sa zo šiat netešila. Už to nebolo ako kedysi, keď omdlievala z darov, ktorými ju zahrňoval. Nevedela sa tešiť z ničoho, lebo toho mala veľa a unavovalo ju to. Hneď z nákupu sa pobrali domov. Anthony bol pokojný a lichoťtil jej, ako krásne v šatách vyzerala. Sem-tam sa dotkol jej kolena, ale ona to neregistrovala. Keď prišli domov, okúpala sa a zavinula do hebkého županu.

Pohľad do zrkadla ju vôbec netešil. Fialová modrina jej pripomenula minulú noc a pichlo ju pri srdci. Bolo to príliš čerstvé a hrozne to bolelo. Kdesi hlboko na dne duše ju zmáhal žiaľ a smútok.

Keď sa znenazdajky zjavil v spálni nahý, naprázdno prehltnula. Anthony mal dokonalú figúru. Jeho široké ramená a vyšportované brucho Emily kedysi obdivovala. No teraz s ňou pohľad na manžela nerobil nič. Priblížil sa k nej a žiadostivo na ňu pozeral. Mal chuť na sex, uvidela to v jeho temnom pohľade. No ona na sex nechcela ani pomyslieť. Bola unavená, preto sa mu otočila chrbtom. Anthony však

na to nedbal. On predsa nebol z tých, ktorého odmietajú, on nikdy neprehrával! Lahol si k nej a nosom sa zaboril do jej vlasov. V tele mu pulzovala šialená žiadostivosť.

„Drahá, otoč sa ku mne,“ zašepkal.

„Som unavená,“ hlesla Emily a odtiahla sa od neho až na kraj postele.

„Ty chceš odmietnuť svojho manžela?“ v hlase mu zaznelo varovanie. Emily naprázdno prehltna. Prečo nevedel pochopiť, že je unavená? Mala ho vari prosiť na kolenách, aby jej dal pokoj? Ticho ležala a čakala, že ju nechá tak, no on mal iné plány. Vzrušovalo ho, keď ho odmietala, lebo tak si mohol znova dokázať, že bude tak, ako chce on. Páčila sa mu predstava, že môže Emily ovládať, a bol schopný na ňu poriadne tlačiť, len aby dosiahol, čo chcel.

„Túžim po tebe, drahá,“ vzdychol. Pritisol sa k nej svojím pevným telom a rukou jej zašiel pod župan.

„Nechaj ma, Anthony, nemám na to náladu,“ pokúšala sa ho od seba odstrčiť, ale bezúspešne. Bol silnejší ako ona a zakaždým to zneužíval.

„Ty nevieš, že mne nemôžeš povedať nie? Si moja žena a patriš mi. Nemáš dôvod odmietaať ma.“ Schmatol ju za vlasy a prinútil, aby sa naňho pozrela. Emily sa ho bála, lebo oči mu potemneli a neveštili nič dobré. Zjavne bol urazený, že sa mu otočila chrbtom, a nemienil to tolerovať. Už sa na nič nepýtal a strhol z nej župan. Bol ako zviera, čo chce získať svoju korisť za každú cenu. Emily cítila jeho tvrdú pýchu, ktorou sa zrazu tlačil medzi jej stehná. Nechcela ho znova nahnevať, preto radšej mlčala a nechala ho, aby sa na ňu dravo vrhol. Bolo v tom všetko, iba nie láska. Privrela oči. To, čo v tej chvíli cítila, boli len mechanické pohyby, ktoré nijako extra neprežívala. Živočišne, pudové pohyby, bez nejakých pocitov či chve-

nia. Nedokázala sa uvoľniť a prežiť s ním vášeň, po akej túžila. Pripadala si ako stroj, ktorý len poslúži na manželské uspokojenie. Viac sa s ním nemohla milovať, tak ako to bolo na začiatku ich vzťahu. Všetko krásne v nej totiž zomrelo. Mohol za to on. Evidentne si to s ňou užíval a na jej pocity nedbal. Opäť nezabudol dať najavo, kto je v ich manželstve pánom, a znova ju dostal tam, kam chcel, či sa jej to páčilo alebo nie.